

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 93:

Forslag til folketingsbeslutning om den miljømæssige behandling af kemisk fabrikation m.v.

Af Camre (S) m.fl.
(Fremsat 27/3 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg har stor forståelse for de tanker, der ligger bag det forslag, vi nu skal behandle. Vi har jo i den senere tid set eksempler på, at der er behov for en effektivisering af tilsynet med de forurenende virksomheder. Det er ligeledes min opfattelse, at der gør sig særlige problemer gældende i forhold til den kemiske industri. Jeg kan derfor være enig med forslagsstillerne i, at det er et af de områder, hvor der er behov for en særlig indsats.

I den offentlige debat om miljøtilsynet rejses der ofte en del kritik af det kommunale tilsyn. Det gøres gældende, at kommunerne ikke har tilstrækkelige ressourcer og tilstrækkelig viden til at løse deres opgaver efter miljøbeskyttelsesloven. Undertiden hører man også det synspunkt, at det er den politiske vilje til at tage grundigt fat på miljøproblemerne, det kniber med ude i kommunerne.

Da miljøbeskyttelsesloven blev vedtaget, pressede kommunerne på for at få en stærk placering i loven. Dette lykkedes for kommunerne, og det tror jeg på mange måder er en god ting. Men det betyder også et ansvar for den enkelte kommune, et ansvar for at føre tilsyn med, at bestemmelserne i lovgivningen nu også faktisk overholdes.

Efter min opfattelse er der næppe tvivl om, at den videre diskussion om tilsynsproblematikken må tage sit udgangspunkt i, at der ganske mange steder kunne gøres mere, end tilfældet er. En forudsætning for en bevarelse af det kommunale tilsyn er, at de lokale politikere tager opgaven alvorligt.

Jeg er imidlertid betænkelig ved uden videre at ændre den gældende myndighedsstruktur på en så radikal måde, som forslaget lægger op til. Som bekendt har miljøbeskyttelsesloven lige siden sin vedtagelse for nu

over 10 år siden bygget på det altovervejende hovedprincip, at lovens beføjelser udøves af decentrale folkevalgte organer som de myndigheder, der har det politiske og det økonomiske ansvar.

Det er derfor min indstilling, at konstaterede mangler ved det eksisterende system skal rettes op, men jeg er ikke overbevist om, at dette nødvendigvis kan eller bør ske ved at ændre den gældende kompetencefordeling mellem myndighederne. Også andre muligheder bør undersøges, inden vi tager stilling til et forslag med et så bredt sigte, som tilfældet er her.

Mulighederne for en forbedring af det offentlige kontrol med forurenende virksomheder – her tænker jeg navnlig på tilsynet – foreligger da også inden for rammerne af den gældende myndighedsstruktur. Her kan flere forskellige muligheder komme på tale.

For det første er der i miljøbeskyttelsesloven åbnet mulighed for, at der mellem en kommune og en amtskommune kan indgås aftale om, at tilsynet overdrages til amtsskommunen. Bestemmelsen er særlig tænkt at skulle finde anvendelse, hvor kommunen ikke selv har den fornødne ekspertise til at føre tilsyn med en kompliceret virksomhed.

Der vil dernæst være mulighed for, at man i kommunerne i større omfang inddrager de fælleskommunale miljø- og levnedsmiddelkontroller i tilsynsarbejdet på miljøbeskyttelsesområdet. Ved at vælge en sådan løsning vil kommunerne opnå en fordeling af udgifterne til særligt uddannet personale og til indkøb af apparatur, således at en effektivisering af tilsynet ikke bliver økonomisk uoverkommelig for den enkelte kommune. Sådanne ordninger findes allerede i forskelligt omfang – mest udviklet er ordningen for Fyn – og det er mit indtryk, at der kan udledes nyttige erfaringer af dette arbejde.

Endelig er der mulighed for, at kommunerne køber den nødvendige ekspertise ved at tage kontakt med rådgivende ingeniørfirmaer og lignende, der besidder den fornødne ekspertise.

I denne forbindelse skal man ikke glemme, at miljøstyrelsen for tiden er ved at færdiggøre en vejledning om tilrettelæggelsen af tilsynet med de forurenende virksomheder. Med denne vejledning i hånden vil kommunerne have de tekniske forudsætninger for at tilrettelægge et mere opsøgende og dermed